

[Axel Kristensen.]

givet den plads for det private byggeri, som var forudsat.

Den højtærede boligminister måtte naturligvis have en margen for vurderingen af, hvor meget privatbyggeri der ville komme i gang. Det er klart, man ikke med sikkerhed kunne vide noget om det, men noget måtte man da regne med. Til trods for at den højtærede boligminister gennem hele 1958, ja allerede i 1957 måtte vide, at der ville ske en ændring i lovgivningen på dette område, blev der ikke holdt igen på tilsagn om statslån, og man gav ikke plads for boligbyggeri fra privat side.

Når den højtærede økonomiminister taler om kaos, ja så er det virkelig regeringen, der har ansvaret for, at vi står i den situation. Jeg synes, det er en meget hård bedømmelse af ministeriets egen administration, den højtærede minister fælder, når han siger, at hvis man nu ikke griber ind og gennemfører restriktioner — en indblanding, som slet ikke var forudsat, da vi lavede loven i fjor — så vil der blive kaos. Ministeren har dermed dømt boligministeriets administration meget hårdt. Den højtærede minister kan ikke dække sig bag ved, hvad Arbejdsmarkedsrådet i den situation foreslår, for det, det drejer sig om, er årsagerne til, at vi er i denne situation, og det er ministeriets ansvar alene.

Dette må berettige til en meget hård kritik af den højtærede boligminister, og det ganske uanset om fejlen skyldes mangel på evne eller mangel på vilje. Jeg siger det sidste om viljen, fordi jeg ærlig talt tror, det er her, fejlen ligger. Vi har fået en så uensartet sammensat regering, at det må få skadelige virkninger. Socialdemokratiet er ganske klart imod det private boligbyggeri, det ønsker de flest mulige indgreb på boligbyggeriets område; de to små hjælpepartier ønsker at demonstrere, at der trods alt er nogen liberalisme tilbage i dem, og som betaling for deres tjeneste hos socialdemokratiet opnår de så de ændringer i boligstøtteleven, der skal give et privat initiativ nogen mulighed. Men hvorledes skulle der komme noget godt ud af at sætte en socialdemokrat til at administrere en frigørelse af erhvervslivet? Man skal nu en gang ikke sætte ræve til at vogte gæs; man kan ikke vente, at en mand skal evne

at administrere mod sin inderste overbevisning, og det er det, man har forlangt af den højtærede boligminister.

Og så ser vi da også, at vi fik ikke frigørelsen, men fik skabt en situation, der vil blive brugt af frihedens modstandere til at agitere imod friheden, mens sandheden er, at mangelen på frihed har ført os fra krise til krise inden for byggeriet og hindret os i at få bygget, hvad der virkelig er behov for.

Det skal understreges så stærkt som overhovedet muligt, at det nuværende byggeri aldeles ikke er for stort i forhold til behovet. Jeg mener tværtimod, at det er væsentligt for lille i forhold til behovet. Der mangler mange boliger, og mange af dem, vi har, er af uanstændig dårlig kvalitet; masser af mennesker bor i alt for små boliger. Og heroverfor har regeringen ikke andet middel end at standse byggeriet og sige, at man kan ikke bygge mere, end man har gjort gennem mange år.

Under socialistisk ledelse begynder man jo altid i den forkerte ende. Man nedsætter arbejdstiden, når man mangler arbejdskraft til noget så vigtigt som boliger; man sørger for, at ungdommen ikke mere skal beskæftiges på skoler om aftenen, men man skaffer ikke de unge hjem, hvor der er plads til, at de kan være om aftenen, så de i stedet i stort tal må opholde sig på barer og på gaden. Man bygger skoler som udstillingsgenstande, men man mangler klasseværelser. Man hober lov på lov, men man løser intet, fordi man ikke går til ondets rod. Og ondets rod i denne sag er, at man binder arbejdet til medlemmerne af visse organisationer — det er meget svært at holde en tale, når ministeren taler så højt, at det vælter ind i øret på én. Jeg gentager: ondets rod i denne sag er, at man binder arbejdet til medlemmerne af visse organisationer.

Og så er jeg tilbage, hvor jeg begyndte, da jeg sagde, at den højtærede boligminister meget nær vidste, hvor meget der kunne bygges, fordi forældede regler for arbejdskraftens fordeling bestemmer, hvor meget der kan bygges. Her burde der for længst være sat ind og skabt så megen frihed på arbejdsmarkedet, at det blev muligt at bygge, hvad vi har behov for, og det bliver i de år, der kommer, langt mere, end man